

ΘΕΜΕΛΙΑ ΥΨΗΛΗΣ ΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ

ΝΙΚΟΣ
ΛΥΓΕΡΟΣ

09/07/2012

Ώρα: 18:00

Avalon Boutique Hotel
Μεσαιωνική Πόλη
Ρόδος.

- διάρκεια εργαστηρίου: 3 ώρες
- η ομάδα θα αποτελείται από 25 άτομα
- κρατήσεις με σειρά προτεραιότητας
- αναφορές OPUS www.lygeros.org
- πληροφορίες: vtsatsaba@gmail.com

Η υψηλή στρατηγική ως έννοια είναι τόσο αφαιρετική που η επινόσή της δυσκολεύει ακόμα και την κατανόησή της. Δεν αποτελεί μόνο ένα επιπλέον επίπεδο στα επίπεδα της στρατηγικής του επιχειρησιακού και της τακτικής. Κατά συνέπεια, η υψηλή στρατηγική κατά Liddell Hart δεν είναι η στρατηγική μιας στρατηγικής που θα είχε το ρόλο της τακτικής. Δεν ακολουθεί το ίδιο νοητικό σχήμα. Ως στοιχεία της θεωρίας γραφημάτων αυτές οι οντότητες δεν ανήκουν στην ίδια κλίκα για να χρησιμοποιήσουμε την ορολογία του Berge. Έτσι η ιεράρχια δεν είναι δομικά γραμμική. Με αυτή την παρατήρηση δεν μπορούμε να αποδεχτούμε την επιφανειακή παρουσίαση της κριτικής του Liddell Hart κατά τον Clausewitz μέσω του ορισμού της στρατηγικής ως τέχνης της χρησιμοποίησης των μαχών ως μέσον προς επίτευξη των σκοπών του πολέμου. Το νοητικό σχήμα του Clausewitz είναι πιο βαθύ και πιο θεμελιώδες απ' ό,τι νομίζουμε και μπορεί να εφαρμοστεί ως γνωστικός πυρήνας της γεωστρατηγικής αλλά και της γεωπολιτικής. Στην πραγματικότητα, η διάγνωση του πολιτικού παρακοντα δεν σημαίνει αναπόφευκτα την κατασκευή της μεθοδολογίας του Clausewitz. Στην ουσία, ο Liddell Hart εστιάζει την ανάλυσή του στο ατόμο και όχι μόνο στο γενικό ή τοπικό πλαίσιο. Ο Clausewitz μελετούσε άλλες τάξεις μεγεθών, όπου η βαρύτητα πήγε στο πεζικό. Ο Liddell Hart για να εφαρμόσει την καινούργια έννοια που εισήγαγε, έπρεπε να κάνει χρήση του ναυτικού για να έχει το απαιτούμενο στρατηγικό βάθος του συγκεκριμένου παραδείγματος της Μεγάλης Βρετανίας. Η στρατηγική ενός μεγάλου στρατού δεν είναι απαραίτητα υψηλή στρατηγική. Και δεν υπάρχει καμιά στρατιωτική αναγκασία συνθήκη για το μέγεθος μιας χώρας που διαθέτει υψηλή στρατηγική. Η παροχέτιση του Liddell Hart στον αφορά στη στρατηγική ως τέχνη της καινούργιας και χρησιμοποίησης των στρατιωτικών μέσων προς επίτευξη μερικών πολιτικών σκοπών δίνει την εντύπωση της αντιπαράθεσης. Ενώ στην πραγματικότητα οριοθετεί μερικά αυτονόητα όρια. Μόνο που οι δύο όψεις του πολιτικού και στρατιωτικού εμπλέκονται με ερευνημένο τρόπο στη θεωρία των αποφασίων αλλά ειδικότερα στη θεωρία παιγνίων. Ο διαχωρισμός δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει αλληλεξάρτηση των δομών, κι αν το πολιτικό φαίνεται να υπερισχύει του στρατιωτικού, στην πραγματικότητα δεν είναι παρά μόνο ένας παράγοντας της νοητικής στρατηγικής, στην ουσία οι οντότητες αλληλεπιδρούν. Επιπλέον, τα μεγέθη αυτών των δομών δεν αποτελούν τα κρίσιμα και χαρακτηριστικά σημεία τους. Έτσι η γεωστρατηγική ου και ανήκει ουσιαστικά στην γεωπολιτική, παραμένει με ιδιομορφία όπου καταρρέει η γενική κατανόηση δίχως την ολική προσέγγιση. Κατά συνέπεια, η υψηλή στρατηγική δεν είναι απλώς μια γενίκευση αλλά μία δημιουργική απαγωγή